

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΤΟΥ «ΦΑΟΥΣΤ» ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Τὰ πρῶτα χρόνια, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.)

ΛΕΝΕ πῶς οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἀφήνουν νὰ φανερωῦνται ἡ ὡμορφιά τῆς ψυχῆς τους, ὡς τις παραμικρότερες πράξεις τους.
Κι' ἀλήθεια! Ἄν θελήσῃ κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴ τῶν μεγαλοφυῶν ποιητῶν ἢ μουσουργῶν, πόσα ὠραία καὶ γοητευτικὰ ἀνέκδοτα δὲν θὰ βρῆ;

Ἄς ριζοῦμε λοιπὸν μιὰ ματιὰ σὲ μερικές τέτοιες σελίδες τῆς ζωῆς τοῦ διασήμου συνθέτου τοῦ «Φάουστ» Καρόλου Γκουνῶ.

Ὁ Κάρολος Γκουνῶ, γεννήθηκε κατὰ τὸ 1818 στὸ Παρίσι. Ἡ μητέρα του ἦταν πολὺ καλὴ πιανίστρια καὶ φαίνεται πῶς ἀπ' αὐτὴν κληρονόμησε τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴ μουσικὴ. Τὴν κλίσι τοῦ αὐτῆ, τὴν φανέρωσε ἀπ' τὰ πολὺ μικρὰ του χρόνια.

«Δὲν θυμᾶμαι, ἔλεγε ὁ ἴδιος ἀργότερα, πότε ἀκριβῶς μοῦ γεννήθηκε αὐτὴ ἡ λατρεία πού νοιώθω γιὰ τὴ μουσικὴ. Θάρρῶ πῶς πάντοτε ἔτσι ἦταν...»

Οἱ γονεῖς του δὲν βλέπανε μὲ πολὺ καλὸ μάτι τὴν κλίσι τοῦ αὐτῆ πρὸς τὴν τέχνη. Πήγαινε λοιπὸν καὶ βρήκανε μιὰ μέρα τὸν ἐπιμελητὴ του στὸ λύκειο Σαιν-Λουί ὅπου σπούδαζε, καὶ τοῦ ἀνακοίνωσαν τὴ «δυσάρεστη» αὐτὴ κλίσι τοῦ παιδιοῦ τους.

— Αὐτός; Τρελλαίνεται, λέτε, γιὰ τὴ μουσικὴ; Περιέργω! τοὺς εἶπε ἐκπληκτος ὁ ἐπιμελητής. Μὰ αὐτὸς ἐδῶ ἔχει δεῖξει σὲ ὄλους μας, ὅτι ἔχει ἐξαιρετικὴ κλίσι γιὰ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιὰ κάθε τί ἀρχαῖο... Μιὰ μέρα θὰ γίνῃ καθηγητής... Θὰ τὸ ἰδῆτε...

Ἐν τούτοις ὁ ἐπιμελητής θέλησε ν' ἀντιληφθῆ καὶ ὁ ἴδιος κατὰ πόσον ἦσαν θάσιμοι οἱ πατρικοὶ φόβοι καὶ φώναξε τὸ μαθητὴ τοῦ ἰδιαίτερος στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ τοῦ εἶπε:

— Μαθαίνω ὅτι σὲ ξανάπιασαν στὸ σπῆτι σου νὰ μουντζουρώνῃς μὲ νότες μουσικῆς τὰ τετράδιά σου... Εἶνε ἀλήθεια;

— Μάλιστα, «ὄριε ἐπιμελητά, θέλω νὰ γίνω μουσουργός, ἀπάντησε θαρρετὰ ὁ μικρὸς Γκουνῶ.

— Μὰ, παιδί μου, δὲν εἶνε ἐπάγγελμα αὐτό. Δὲν γίνεται κανεὶς μουσουργός, ὅπως γίνεται στρατιώτης, γιατρὸς ἢ ἀρχιτέκτων... Ἄς δοῦμε ὅμως!... Νὰ, πᾶρε χαρτὶ καὶ πέννα καὶ φτιάξε μιὰ καινούργια σύνθεσι ἐπ' αὐτὰ λόγια τοῦ Ἰωσήφ: «Θάταν ἀνοιξι... Μόλις εἶχα ὄγῃ ἀπ' τὴν παιδικὴ μου ἡλικία...».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχανε διάλειμμα καὶ σὲ λίγο θὰ σήμαινε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸ μάθημα.

Ὁ Γκουνῶ ὅταν τελείωσε τὸ διάλειμμα, ἐπῆγε πάλι πρὸς τὸν ἐπιμελητὴ, μὲ μιὰ κόλλα χαρτὶ κατὰμαυρῆ ἀπ' τὶς νότες...

— Ἄ! ἡ τιμωρία τέλειωσε; τοῦ εἶπε πειραχτικὰ ὁ ἐπιμελητής.

— Δὲν ἦταν γιὰ μένα τιμωρία αὐτό, κύριε ἐπιμελητά. Ἦταν μεγάλη εὐχαρίστησις... Πέρασα τὸ διάλειμμα θαυμάσια! ἀποκρίθηκε ὁ Γκουνῶ.

— Πολὺ καλὰ... Νὰ τὸ πιάνο μου... Κάτσε ἐκεῖ τώ-

ρα καὶ παίξε νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε αὐτὸ πού σκάρωσες...

Ὁ μικρὸς Γκουνῶ ὑπάκουσε, κάθησε στὸ πιάνο κι' ἀκομπανιάροντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του, τραγούδησε μὲ τὴ γλυκειὰ του φωνή, μιὰ γλυκύτατη μελωδία, πού ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ αὐστηροῦ ἐπιμελητῆ.

— ὦ! ἀγαπημένο μου παιδί, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μόλις τελείωσε ἀγκαλιάζοντάς τον. Ἀσχολήσου πειὰ ὅσο θέλεις μὲ τὴ μουσικὴ καὶ μόνο μ' αὐτὴ... Μὴν ἀκούς κανένα καὶ οἱ γονεῖς σου ἄς τὰ θάλουν μ' ἐμένα.

Κι' ἔτσι οἱ γονεῖς τοῦ Γκουνῶ, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσι τοῦ καὶ νὰ μπῆ στὸ Κονσερβατοῦαρ.

Στὰ 1839 ὁ Γκουνῶ, σὲ ἡλικία μόλις εἴκοσι ἑνὸς ἔτους πήρε τὸ Μεγάλον Βραβεῖο (Γκράν-Πρι) τῆς Ρώμης!

Ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων τιμῶν, κατόπιν αὐτοῦ τοῦ βραβείου, τὸν ἔστειλαν στὴ Ρώμη, τὴν Αἰωνία πόλιν τῆς Τέχνης.

Ἐκεῖ ὁ Γκουνῶ ἔμεινε ἐπὶ τρία χρόνια ὡς οἰκότροφος στὴν περίφημη βίλλα Μεντισίλ.

Γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, τὸν καιρὸ πού ὁ Γκουνῶ θρῑσκοτάταν στὴ Ρώμη, καταγινόταν εἰδικὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ. Ἐνθουσιάστηκε μάλιστα τόσο μ' αὐτὴ, ὥστε ἀποφάσισε νὰ περιβληθῆ ὁ ἴδιος τὸ ἱερατικὸ σχῆμα, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀφοσιωθῆ ὀλοκληρωτικὰ στὴ σύνθεσι θρησκευτικῆς μουσικῆς. Ἡ ἀπόφασίς του ὅμως αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε. Ἐγραψε ἐν τούτοις μιὰ «Λειτουργία», τῆς ὁποίας τὴν ἐκτέλεσι διηύθυνε ὁ ἴδιος ὅταν ἐξετελέσθη στὴν ἐκκλησία Σαιν-Λουί. Κι' ὁ Πάπας ὡς ἀνταμοιβὴ τοῦ ἀπένευμε τὸν τίτλον τοῦ «Ἐπιτίμου Ἡγουμένου τῆς Ἁγίας Ἐδρας».

Ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴ Ρώμη, ὁ Γκουνῶ ταξίδεψε στὴ Γερμανία καὶ στὴν Αὐστρία, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὶς πατρίδες τῶν διασήμων συνθετῶν.

Στὴ Λειψία συνήντησε τὸν Μέντελσον, πού θρῑσκοτάταν τότε στὸ μεσουράνημα τῆς δόξης τοῦ καὶ τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τοῦ παίξῃ μερικὰ μέρη ἀπ' τὴ «Λειτουργία» του, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ γνώμη του.

Ὁ Μέντελσον, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, ἄρπαξε ἕνα φύλλον ἀπ' τὰ μουσικὰ χειρόγραφα, τὸ κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλός, καὶ μὲ τὸ συνηθισμένο του ἀπότομο ὄφος, τοῦ εἶπε:

— Εἶνε δικό σας αὐτὸ πού παίζετε ἐκεῖ;

— Μάλιστα, διδάσκαλε! ἀπάντησε ταραγμένος λίγο ὁ Γκουνῶ.

— Τότε ἐξακολουθεῖτε... Εἶνε ἀριστούργημα!

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα βήματα τοῦ νεαροῦ μουσικοῦ στὸ καλλιτεχνικὸ του σταδιο.

Ἀργότερα, μολονότι γέρος πειὰ ὁ Γκουνῶ, ἐννοοῦσε νὰ παρευρίσκηται σὲ κάθε φιλολογικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ βραδυὰ, σὲ κάθε νέο κονσέρτο, σὲ κάθε ἐκθεσι ζωγραφικῆς.

Ὡς τὰ τελευταῖα του χρό-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 64)

Ὁ Γκουνῶ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 47)

τὸ σχῆμα μιᾶς μύτης πού δὲν ἔπαθε κανένα δυστύχημα. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ δὲν διαρκεῖ οὔτε μιὰ ὥρα καὶ ἐκτελεῖται μὲ τοπικὴ μονάχα ἀναισθησία. Φυσικὰ ἢ ἐγχείρησις δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ κανένα ἀπολύτως σημάδι, κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, γιατί ὁ χειρουργὸς ἐργάζεται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουινῶν. Ἄν πρόκειται νὰ ἐλαττωθῇ τὸ μήκος μιᾶς πολὺ μακρῆς μύτης, ὁ γιατρός ἀφαιρεῖ πρῶτα τὸ κόκκαλο, ὕστερα τὸ κρέας καὶ τὸ δέριμα πού περισσεύουν. Ἔτσι ἡ μύτη γίνεται κανονικὴ καὶ ὡραία. Ἀντιθέτως, ἂν πρόκειται νὰ μεγαλώσῃ ἡ μύτη ἢ νὰ διορθωθῇ μὲ κάποια προσθήκη, χρησιμοποιοῦνται κοκκαλάκια ἀπὸ τὰ πλευρὰ καὶ σάρκα ἀπὸ τὸ στήθος ἢ ἀκόμα καλύτερα ἀπὸ τοὺς γλουτούς. Οἱ χειρουργοὶ παρατήρησαν πὼς ἡ ἀπόκτησις μιᾶς καινούργιας μύτης ἔχει πάντοτε εὐχάριστη ἐπίδρασι στὴν ψυχολογία τοῦ ἐγχειριζομένου: ἀπο καιρὸ ἔχει διαπιστωθῇ πὼς οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἄσχημη ἢ ἀκανόνιστη μύτη, στενοχωριοῦνται πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ ἐλάττωμά τους καὶ συνέρχονται μόλις διορθωθῇ.

Ἐνα καταπληκτικὸ μέλλον ἀνοίγεται γιὰ τὴν πλαστικὴ καὶ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ. Ἔτσι, παραδείγματα μὲταφυτεύονται νεῦρα ἀπὸ τὸ ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα στὸ ἄλλο. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, κάποιος χειρουργὸς «μπόλιασε» ἓνα νεῦρο σὲ κάποιο παράλυτο μέρος τοῦ προσώπου ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶχε πάθει ἀποπληξία. Τὸ νεῦρο αὐτὸ πού εἶχε παρθῇ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντικατέστησε τὸ νεκρωμένο νεῦρο. Τὸ μεταφυτευμένο νεῦρο «ἐπίασε» καὶ μετὰ ἕξη μῆνες ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ κανονικὰ τίς διαταγὰς πού μετέδιδε ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ παράλυσις τοῦ προσώπου ἀπὸ τότε ἔπαυσε.

Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐπίσης δυνατό νὰ «μπολιάζονται» χέρια καὶ πόδια, σὲ ὅσους χάνουν τὰ δικά τους σὲ δυστυχήματα, μὰ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται χέρια καὶ πόδια παρμένα ἀπὸ πτώματα. Κ' ἴσως μιὰ μέρα νὰ γίνῃ πραγματικότης ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ «Φράνκενστάιν», τοῦ τέρατος πού φτιάχθηκε ὀλόκληρο ἀπὸ κομμάτια παρμένα ἀπὸ διάφορα πτώματα, μὰ πού ἀντὶ νὰ δοξᾶσῃ τὸ δημιουργό του, ἔσπειρε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ, γιατί τὸ μυαλό πού τοποθετήθηκε στὸ κρανίον του ἦταν τὸ μυαλό ἑνὸς τρελλοῦ κακούργου!...

PENE ΛΑΚΟΥΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

νια, εἶχε κρατήσῃ μέσα του ἓναν ἐνθουσιασμό γιὰ κάθε ἐκδήλωσι τῆς τέχνης, καθὼς καὶ μιὰ νεανικὴ δροσερότητα ψυχῆς.

Ἐνοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ παρουσιάζεται σὲ καλλιτεχνικὲς συγκεντρώσεις καὶ νὰ δέχεται τὰ ἐνθουσιῶδη καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τοῦ πλήθους.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ καμμιά μουσικὴ ἔσπερις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ἐννοοῦσε νὰ διευθύνῃ ὁ ἴδιος τίς τελευταῖες πρόβες, γιὰ νὰ μεταδίδῃ τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος τὸν ἐνθουσιασμό στοὺς ἐκτελεστάς.

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ Γκουνῶ θεώρηθηκε στὴ Γαλλία ὡς «ἐθνικὴ ἀπώλεια». Σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις ἐτελέσθησαν εἰδικὰ μνημόσυνα.

Ἡ ἐκκλησία Σαιν-Λουὶ τῆς Ρώμης, ὅπου εἶχε δώσει ὅταν ἦταν νέος, τὴν περίφημὴ του «Λειτουργία», μετεβλήθη σὲ πραγματικὸ τόπο προσκυνηματος.

Γενικὸ πένθος ἐπεκράτησε παντοῦ. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἀντιβασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ἔσπευσαν νὰ διαβιβάσουν τὰ συλλυπητήριά των στὴν οἰκογένειά του. Ἡ δὲ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐτέλεσε στὴν ἐκκλησία τῆς Μαγδαληνῆς τὴν κηδεῖά του δημοσίᾳ δαπάνη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 53)

μῶνε ὅταν ἔβλεπε κάποιον ἄλλον νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντά του.

— Σὰς ἀγαποῦσε, «μίσσες» Μάργκαρετ;

— Ὁ, δὲν βαρύνεθε, αὐτὰ ἦσαν παιδικὰ πείσματα. Ἡ-θελε νὰ μ' ἔχη κοντά του γιατί ἤμουν πολὺ ὡμορφῆ. Ἄλ-λωστε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τί νοιώθαμε μεις ἀπὸ ἔρωτα!

— Ὑστερα; ρώτησε ὁ γιατρός. Τί ἔγινε ὕστερα;...

— Τίποτε. Μεγαλώσαμε, σοβαρευθήκαμε κι' ἔπαψε νὰ παίξῃ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο. Μιὰ φορὰ μόνο ὁ Μπόμπ σ' ἓνα χορὸ μοῦ ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νὰ παντρευθῶ ἓνα κορίτσι σὰν ἐσένα, Μάργκαρετ». Γέλασα, γιατί εἶχε πιῆ πολλὴ σαμπάνια καὶ τοῦ ἀπάντησα: «Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ κρασιοῦ». Καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξω, πρόσθεσα: «— Ἀγαπῶ ἓναν ἄλλον».

— Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὁχι. Κάποιος μ' εἶχε ζητήσει μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου κι' ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἀρνηθῇ. Ἐπειτα ἔφυγα σ' ἓνα μακρυνὸ ταξίδι. Δὲν γύρισα παρὰ μόνο δῶ κι' ἓνα μῆνα. Ἐσπευσα, φυσικὰ, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν παλιὰ φίλη μου, τὴν Μπέτυ, ἢ ὑποῖα καὶ μὲ φιλοξενεῖ.

Ὁ γιατρός σκέφτηκε λίγο τὰ λόγια τῆς Μάργκαρετ κ' ὕστερα τῆς ἀπάντησε:

— «Μίσσες» Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ σὰς ἀγαπᾷ μὲ τὸν ἴδιο φλογερὸ ἔρωτα τῶν παιδικῶν χρόνων του. Ναι, δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ παρυσία σας μάλιστα τοῦ ἀνοῖξε τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς σου. Ἐκρυσσε φυσικὰ αὐτὸ τὸ αἰσθημά του καὶ προσπάθησε νὰ τὸ πνιξῇ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάλεψε σκληρὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τέλος νίκησε. Μὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα δὲν βάσταξε ἡ καρδιά του. Ἐσπασε ἀπὸ τὴν μεγάλη στενοχώρια τῆς. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι χθὲς τὸ βράδυ δὲν ὤνειρευθήκατε...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρὲ, φώναξε ἡ Μάργκαρετ μὲ ἀγωνία. Θέλετε νὰ πῆτε...

— Ὅτι ὁ Μπόμπ εἶχε ἔρθῃ νὰ σὰς δῇ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ γιὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσῃ, γιατί εἶχε καταλάβῃ ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του. Μὰ ὅταν ἐπέστρεφε στὸ διαμέρισμά του, ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάσθηκε καταγῆς.

Ἡ Μάργκαρετ ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ ἄλλοι γιατροὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μπόμπ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους φαινόταν ὅτι εἶχε χαθῇ κάθε ἐλπίδα. Ἡ καρδιά, βλέπετε, δὲν εἶνε ραγισμένο κρύσταλλο, πού μπορεῖ νὰ ξανακολληθῇ!..

Κι' ἔτσι, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ δόκτορος Τζόνσον καὶ τίς περιποιήσεις τῆς Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ, αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄνδρας, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Κ' ἡ Μάργκαρετ ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν χαμό του, γιατί κατάλαβε ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς, μὰ τόσο ἀθόρυβα, τόσο πολὺ ἀθόρυβα, ὥστε δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά τῆς...

TENTY ΣΜΙΘ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

αὐτὸ τὸν κύριο Πιφετί.

* * *

Ὅταν ὁ Ζανὸ, πού δὲν εἶχε πειὰ πολὺ πυρετὸ, εἶδε τοὺς Πιφετί στὴν καμαρὰ του μὲ τὰ παράξενα κοστούμια τους νὰ κάνουν τοῦμπες κι' ἄλλα παράξενα κι' ἀστεῖα γυμνάσματα, εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν καλὴ ἀδελφούλα του, πού εἶχε φροντίσει νὰ πετύχῃ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι. Καὶ —παράξενο —τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ πυρετὸς τοῦ εἶχε πέσει ὀλωσοδιόλου.

— Τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ τοὺς δῆς ἐδῶ, τοῦλεγε ἡ Ὑβὲτ, φέρνοντάς του τὸ γάλα του στὸ κρεβάτι. Μεθαῦριο πού θὰ σηκωθῆς, θὰ πᾶμε μαζὺ στὸ ἵπποδρόμιο!